

цето. Той е дяволски синъ, а не кучешки. Защо стоишъ-
иже? Върви си съ Богомъ, дявола не дреме — азъ не
отговарямъ за себе си. Иди съ калугерина.

— Азъ нѣма да си отида, велможний вѣйводо, до-
когато не получа отговоръ за вѣйводата.

Като е така стой, или седни, както ти искашъ. Той
испи една слѣдъ друга двѣ голѣми чеши вино и послѣ,
до връщанието на калугерина Ангела пушаше тютюнъ.

— До сръдъ нощъ всичко ще бѣде готово, нека
дойдатъ, ще ги приемемъ като желанни гости. А ти, мо-
же, почини си докѣтъ дойде вѣйводата, ще успѣешъ.

Дѣвойката се поклони и излѣзе. Калугерина Ан-
гелъ не ѝ се ареса: подозрѣнието се породѣ въ душата ѝ.
Тя вече распита, че калугеритѣ не сж Българи, а Гърци;
че вѣйводата се прѣоблекълъ на игуменъ, че калугеритѣ
неохотно го тѣрпятъ, като изпълняватъ заповѣдитѣ на
висшата власть тѣ извличатъ отъ това разни ползи, но
би били готови да се отърватъ отъ него.

Като излизаше тя се прѣсрѣщна съ двама калугери,
конто подслушваха на вратата на игумена. Тѣ влѣзоха
въ другъ салонъ, гдѣто като се отвори вратата, Мария
видѣ единъ старецъ — калугеринъ. Тя разбра че той
бѣше настоятелтъ на мѣнастиря. Тя набързо излѣзе изъ-
стаята и послѣ тихичката, крадишкомъ, се върна въ пея.

Мария бѣше много чела и слушала въ пѣснитѣ на
Бука Караджичъ, че подслушванията на дѣвойкитѣ спа-
савали такива юнци като Крали Марко, бошняшкийтъ
Муѣо и арнаутскийтъ Искендеръ-бей. Тя се примлѣзла
при вратата и захвана да поделушва.

Въ салона разговаряха нѣколко люде, и тя позна
гласа на калугерина Ангела! Мария знаеше да чете и да
пише, и като всѣка Българка, разбираше малко и грѣцки.
Тя фжрчешкомъ ловяше думитѣ и израженията.

— Трѣбва да свършимъ; съ тѣя варвари нищо не
може да се направи, а наринѣ не сж малко. Но сръдъ
нощъ ще се събержтъ, нека да попируватъ, а на разсмѣ-
вание въ дупката: самъ дявола нѣма нищо да узнае и
да разскаже. Нещастенъ случай: вчера имаше сбивание,